

Новий земельний лад — це справедлива нагорода

ОАД. Скасування колективної системи і введення нового земельного ладу створює підставу для того, щоб можна було справедливо винагороджувати селянську працю. В советському колективному господарстві не можна було взяти яксь ід на увагу працю виконавцю окремими людьми. Така вже була колгоспна система, що призвела до повної колективізації усієї селянської приватної власності і тим самим зруйнувала всяку рахункову підставу для справедливої винагороди. Для кожної сільсько-господарської праці колгоспники об'єднувалися в бригади і винагородили, що їм видавали за вже щойно у кінці господарського року, стосувалася до праці, виконаної всією бригадою. Таким чином працю кожного окремого селянина поставлено в залежність від праці інших. Цього ні в чому не зміняла система винагороди за трудоднями, яку об'єднували для кожного окремо до трудових був штучною мірою праці і часто не відповідав дійсній праці окремих людей, рівняв працю добру з поганою. Цей облік за трудоднями був дуже складний і тяжко піддавався контролю. Для самоволи советських адміністративних органів були джері розчинені нарізці; кожний селянин вкидав свою працю до великого «котлока», не знаючи, що він з нього одержить у кінці господарського року. Тому охота до праці була мала. Сидне дрібне вирівнювання організовані несправедливості колективу знаходили селянини у невеличкій присадибній ділянці землі, яку советська влада, після важкої боротьби, мусіла йому залишити, коли не хотіла засудити селянина на голодну смерть. А в тім ця уступка, до якої советська влада була змушена своїми невдачами в земельній політиці, не означала ні трохи зміни у ворожій установі советської влади до одноосібної селянської власності. Селянинові вільно було на цій присадибній ділянці, крім кількох овець і кіз, тримати найбільше одну корову. Советська влада не підтримувала розведення худоби на присадибній ділянці. Ввесь час існувала небезпека, що присадибна земля, разом з інвентарем, при зручній нагоді буде знов колективізована. При цьому присадибна ділянка землі була так скупно виміряна, що була зацікавлена для прогонування однієї корови, тому селянин усе був змушений «заробляти» пащу для корови у колективі.

У порівнянні з колективною системою, новий земельний лад створює не тільки цілковиту зміну в системі господарювання, але передбачає забезпечення кожному селянинові справедливую винагороду за його працю. Перш за все новий земельний лад охороняє садибну ділянку і дає змогу її поширити. В розпорядженні про новий земельний лад про це пишеться: «Присадибну землю можна буде, починаючи від 1942 року, на прохання селян збільшувати до розмірів, які не заважають їхній праці у громадському господарстві. Прохання про збільшення присадибної землі селянин повинні вносити до управ громадських господарств. Управ розглядає прохання й виробляє план передачі присадибної землі, який мусить затвердити районова сільсько-господарська

установа ще перед наділом». Розведення худоби буде вільне та необмежене. Не тільки не покладено ніякої межі збільшенню числа худоби, як це було в советській системі, але навпаки, влада бажає, щоб селянин тримав якнайбільше худоби. Щодо цього земельного ладу каже: «Присадибну землю треба використовувати якомога інтенсивніше, беручи під особливу увагу плекання городів, садів, асирних та кормових рослин. Зокрема вона має служити ще й розвитку скотарства». Сама присадибна ділянка землі стає приватною власністю селянина, вільною від податків. Треба думати, що селянин потратить оцінити це справедливе відношення до нього та щирою працею виправдає те довір'я, яке на нього покладають.

Мета нового земельного ладу, це щоб землю, на якій досі господарювання провадилося колективно, помалу перевести на форму одноосібного господарювання. Щоправда цього переформування не можна робити на галей-балай, занадто великим поспіхом, бо це могло б викликати великі шкоди. Треба, щоб колгоспники поверталися до нормального селянського життя. Коли на основі нового земельного ладу громадські господарства обертаються у хліборобські спілки, то оброблювання ділянок відбувається щоправда спільно, але кожний селянин одержує все ж таки свою смугу землі до самостійного зібрання збіжжя. Отже прибуток з поля чималою мірою залежить від доблливості селянина. Як прибуток, селянин одержує збіжжя зібране зі своєї польової смуги, з відрахуванням доставки натурою, яку треба віддати хліборобській спілці. Але це вже дано основу для справедливої винагороди. Кожний селянин сам готує собі нагороду. Складний облік трудоднів відпадає, і тим самим увесь советський адміністративний апарат, який спричинив непотрібні кошти та чимало всього лиха, стає непотрібним. Заклик до власних інтересів селянина матиме країнські наслідки, ніж усі контрольні, які паралізували охоту й любов до праці.

Роботячому селянинові буде промощена дорога до збільшення заможності, а ледачий мусить рахуватися з утратою своєї землі.

Достави натурою, що їх треба вносити до хліборобської спілки, будуть так виміряні, щоб вони не пошкодили охоті селянина працювати. Вони охоплюють, крім справжніх податків, ще винагороду хліборобській спілці за машини, знаряддя, добрива, тяглову худобу та інше. На самі хліборобські спілки накладається завдання поліпшувати господарські методи на користь селянинові. Тому, що від присадибної землі взагалі не будуть стягати податків, а те, що збереться з поля, можна буде, по відтягненні податку натурою, продати на ярмарку, то селянин, здавши хліборобській спілці доставу натурою, зможе сам змиркувати, наскільки краще тепер, за нового земельного ладу, оплачується його праця, ніж за старою колективною системою. Від нього самого буде залежати, як невисуваючу працю збільшити свою заможність.

Втрата ворога щораз збільшується

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

5 травня 1942.

На східному фронті проведено багато наступальних дій. Місцеві наступи ворожих сил закінчилися без успіху. В Північній Африці мала обабічна діяльність розвідувальних частин і артилерії. Успішно бомбардовано Мальтаську пристань і аеродроми острова Мальта. Біля входу до Каналу, вночі на 4 травня, вилетіли чотири і очисуючі човни успішно відвернули торпедовий і артилерійський напад британських швидкоходливих човнів на один німецький конвой. Пошкоджено один ворожий швидкоходливий човен. Сторожові човни збили 4 травня два британські бомбардувальники. Легкі німецькі бойові літаки

налетіли під час дня на залізничні споруди англійського прибережного міста Істбурн, осягнувши влучні попадання. Британська авіація втратила вчора над побережжям Каналу в повітряних боях та від протилетунської артилерії 18 літаків. Сильні з'єднання німецьких бойових літаків скинули минулої ночі розривні і запальні бомби на опірну точку англійської морської флотії Кауес. Британські бомбардувальники провели ряд безпильових нальотів на безборонні менші міста і громади південної і південно-західної Німеччини та на житлові квартали Штутгарта. Один британський бомбардувальник збито.

Німецька армія розбиває всі ворожі атаки

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

6 травня 1942.

На Сході власні наступальні дії були успішні. Багато місцевих наступів ворога відбито. На північному відтинку східного фронту німецькі частини у зв'язку з планово виконуваним наступом знову наладнали зв'язок з одною важливою відтінку від ворога, опірною точкою. Залого цієї опірної точки, що стоїть під командуванням генерал-майора Шерера, з особливою хоробрістю затримав в твердих оборонних боях від 21 січня численні наступи переважуючих ворожих сил. В Ленінграді під час обстрілювання фабрик зброї повстали довготривалі пожежі.

В запліді східного фронту на різних місцях знищено озброєні більшовицькі банди.

Бой в Ляляндії і на Мурманському фронті продовжуються. Після оборони перед ворожими наступами перейшли наші частини на багатьох позиціях до протинаступу.

Бойові літаки бомбардували з добрим успіхом військові споруди в Севастополі, на півострові Керч і в Кавказькому запліді.

В Північній Африці при загальних піскових бурях значна обабічна розвідувальна діяльність.

З добрим успіхом продовжувано нальоти на Ля Валетту і аеродроми острова Мальта.

Вночі на 5 травня підняли, оперуючи в Каналі легкі морські бойові сили, бій з п'ятьма британськими нісильниками, з яких декілька було пошкоджено артилерійським вогнем.

Легкі німецькі бойові літаки атакували вчора залізничні та фабричні споруди надбережного міста Фокстоун з добрим успіхом.

Британські бомбардувальники безпильово перевели турбувальний наліт вночі на 6 травня на Південну Німеччину. Поодинокі бомби скинули на менші міста та сільські громади, спричинили малі річечі шкоди. Нічні винищувачі та протилетунська артилерія збили три нападаючі бомбардувальники.

Льотант Кеппен осягнув вчора на східному фронті свою 85 повітряну перемогу.

ЗІ СВІТУ

Атентат на шефа британської поліції в Палестині

ДНБ. Берн.

«Експрес Телеграф» повідомляє з Єрусалиму: На заступника шефа британської поліції виконано новий атентат. Під його домом експлуатувала бомба та пошкодила авто, в якому находився шеф поліції та інші особи. Нікого не поранено.

„Нью-Йорк Таймс“ про упадок Мандалай

ДНБ. Женева.

В коментарі до упадку Мандалай пише «Нью-Йорк Таймс», що «історія війни в Бірмі є історією «замало та запізно». Цей часопис вважає, що зайняття цього міста означає здобуття Бірми, бо Мандалай є серцем для стратегії цього краю». «Тепер Японія може своїми силами здарити до владі або на Китай або на Індію», пише цей часопис далі та стверджує, що «з'єднане альянське командування в Бірмі, яке повстало проти волі тільки в обличчя тяжкої небезпеки, ніколи пов-

Питання другого фронту в Європі

ДНБ. Стамбул.

Публіцист Догруль дійшов у статті про питання другого фронту в Європі до висновку, що Англія зреклася цього пляну. Заява генерала Блемей з перед кількох днів доказує, що Англія за жодну ціну не хоче влаштувати другого фронту.

ністю не було здійснене». «Нью-Йорк Таймс» пише далі, що «воєні альянті ніколи не були добре озброєні та, що вони не мали майже жодної охорони з повітря». Також «Нью-Йорк Геральд Трибюн» стверджує, що бої в Бірмі стоять перед кінцем. Часопис говорить, що «альянті стоять тепер перед останньою поразкою з безперервної низки поразок, які завдають недо-статочний підготовці та за-малому озброєнню своєї війська».

ТИЖНЕВЕ ЗВІДОМЛЕННЯ Верховного Командування Збройних Сил

ДНБ. Берлін.

Коли Англія спричинила за-для Данцігу світову пожежу, вона певно не думала, що по-трех роках муситиме стати в Бірмі до одного з найбільш вирішних боїв цієї війни. Втра-тивши Гонконг, втратила вона найдалше висунений бастион, а з північного Борнео перед-пілля проти Сходу. Здобуття Сінгапуру та Малай уявляє со-бою втрату ключового стано-вища, неможливість офензив-ного ведення війни. Але в Бірмі бореться Англія за існування своєї держави. На дальшу пер-спективу уявляє собою Китай як ринок збуту не лише фак-тор у розваженні світового го-сударства, він зі своїми 400 мі-ліонами населення уявляє со-бою невичерпну резерву сил, які належно озброєні, вишко-лені та ведені можуть мати ви-рішні значення також під ог-лядом великодержавної політи-ки. Англія, а ще більше США, від довгого часу намагається за-прати її в службу своїх ім-періальних цілей. Але Японія бореться від п'яти літ, щоб за-тивізувати ту силу в свою ко-ристь, бо вона знає, що від цю-го залежить цілий успіх розши-рення поля безпеки для його державної позиції на азійсько-му континенті.

Можливість загрози з півно-чи або північного - заходу усу-ває німецький союзник, зв'язу-ючи советську армію між Лі-лим та Чорним морями і тим способом хоронить японську фланку у бої за Китай. Через союз з націоналістичним Хан-кінським урядом Японія виправ-діла наближення до своєї цілі, але для повного успіху треба-є вирішних подій. Такі події не могли прийти в самому Ки-таї, треба було спершу виклю-чити поміч від заінтересованих США та Англії, щоб зломити опір Чункінгу. Замкнення по-стачання морською дорогою бу-ло першим успішним кроком до цього, потім осталося ще Бірма, як зв'язок між союзни-ми державами та Китаєм. Тому вона з konieczності мусіла-статися ареною вирішного бою.

Коли історики будуть роз-глядати цю війну, вони назвуть Бірманські бої найбільш виріш-ними, і добре було б вже тепер бути вповні свідомим їхнього значення. Англія мала чотири місяці часу, щоб зорганізувати оборону Бірми. Вона викорис-тала цю нагоду і ви-стала війська на приго-товані глибоко розчленовані становища. На правому, півден-но-західному крилі розташова-лися, по втраті Рангуну, бри-танські війська зложені з чу-жомовних частин під команду-ванням генерала Александера, на-легких до оборони відтинках Сінтангу та Іраваді, а Чункін-сько-китайські дивізії під ко-мандуванням американського військового аташе генерала Стівелла, перебрали оборону центру та лівого північно-схід-ного крила у гористих та за-рослих джунглями Джанських

держав від відтинку Сінтангу аж до китайської границі. Склад цих військ та їх провід, до яких належать ще й американ-ські летунські частини під ко-мандуванням полковника Ше-нольта, є знаменний для зна-чення, яке прив'язують союзні пільократії до оборони Бірми. Але всі намагання та всі обиль-но розділювані авансом лавро-ві вінки були даремні. Опублі-ковані обома сторонами звідо-млення про Бірманський бій є вправді скупі й не вільні від суперечностей. Все ж такі во-ни дають приблизний образ ходу боїв та показують, що нападаючий робив саме те, чого оборона не сподівалася. Він уникав фронтального форсу-вання підготованих до оборони відтинків ріки, ударив велики-ми силами ідуни майже з бі-гом ріки Сінтангу на центр обо-рони, перейшов через станови-ща Сінтангу та Іраваді, які здавалися нездобути, та залишив британській пропаганді назива-ти боронений китайськими частини відворот підним ува-ги успіхом. Провивши центр оборони, наступ, який наблизи-ся на приблизно 150 км. від Мандалай, затримався, а праве японське крило сфорсувало со-бі дорогу на Ляшю через гори та джунглі Джанських держав. З Льюїлем та Мансаму вдарили дві наступальні колони на пів-ніч, а третя пробивалася рівно-часно через долину Нам-Нанг, щоб оточити від сходу ліве китайське крило, щоб досяг-нути Ляшю, східну наріжну основу цілої Бірманської обо-ронної системи. 29 квітня впа-ло Ляшю, а з ним заломилася оборона чункінського Китаю та було відтато тилові зв'язки чункінським дивізіям. Тепер виступила також серед-ня японська бойова група, яка між тим оточила Мандалай піккрутом від півдня та сходу, а 1 травня і це важке місто попало в руки переможців, чим вирішено бій у Бірмі. Чун-кінг є тепер ізолюваний і від-даний виключно на свої власні сили, а Японія стоїть перед воротами Індії. Вона закінчила з перемогою перший етап війни проти альянті та створила пе-редумову, щоб затвердити своє континентальне великодержав-не положення у Східній Азії. Також відомості з європей-ської та атлантійської ари-ени боїв ніяк не врівнюють кош-марних звідомлень з Бірми: «885.000 рбт. затоплено в квіт-ні, Мальта вдень і вночі під градом бомб з німецьких та італійських літаків, Порт-Саїд сильно знищено німецькими та італійськими летунами, а у відплату за бомбардування мир-них німецьких містечостей та старих пам'ятників культури дуже тяжкі нальоти на Бат, Норвіч, Йорк та Екзетер». А на землі Советського Союзу твердо та успішно держиться східний фронт, підготовляючи вихідні становища для прийдешніх подій.

Створення зброєвої ради

ДНБ. Берлін.

Райхсміністр для справ оз-броєння та амуніції створив в-тих днях зброєву раду, до якої належать: генерал-фельд-маршал Мілх, генерал-полков-ник Фром, генерал-адмірал Ві-цель, генерал піхоти Томас, та генерал артилерії Леб, всі з вій-ськових кругів. Зі зброєвого промислу покликав міністр ра-ди: тайного радника Германа

Біхера, генерального директора Пилли Кеслера, генерального директора Павла Пляйгера, ге-нерального директора Др. Ери-ста Пенсена, торговельного радника Др. Рехлінга, генераль-ного директора Гельмута Ре-нерта, генерального директора Др. Альберта Фейгера та ге-нерального директора Вільгельма Дангена.

3 фронту

Від самих початків української козаччини Полісся приймало дуже жваву участь в його творенні. Це показує найстарший збережений козацький реєстр полку Оришівського з 1584 р. До цього реєстру вписано дуже багато козаків з Полісся: реєстр рябіє від таких призвищ як «Пинчук», «Гуровець», «Мозирянин». Козаків з Давидгородка було так багато, що козацький писар навіть не завжди зазначав при їхніх іменах «з Городка Давидова», а часто просто називав їх «городчанами». (Продовження буде)

Будь благословенна ниво...

(Ген. фон Кляйст між українським селянством)

Весняний ранок. З усіх кінців до хутора Бердяньського під Маріуполем йдуть і йдуть люди. За більшовиків хутір звався — колгоспом ім. Максима Горького. Тепер там має відбутися свято передання селянам на власність присадибної землі. Люди йдуть, як на прощу, що серед них тільки і балачки, що про землю. Одні міркують, деб дїстати садженців, щоб садити свою пайку садком. Інші хотіли б мати свій приділ коло річки, бо їм забаглося завести водянню птицю. Дехто розмірковує, чи не краще перенести свою стару хату на нове місце. Скрізь відчувається, що це вперше за чверть століття українські селяни знову стають господарями, снують свої плани власного життя та виявляють приспану ініціативу.

Від головного шляху до колгоспу на всіх закрутах стоять стійки української міліції зі жовто-синіми стрічками на багнеттах і вказують неознакомленим з околицею — дорогою. В Бердяньському хуторі вже повно людей. По середині майдану зайняли місця старости найкращих колгоспів району. За старостами — колгоспні агрономи й бригадири, а далі представники урядів, земельних і міських організацій, сусідніх колгоспів, запрошені гості та багато доколичного населення. На свято прибула ще й війська оркестра, хор маріупольського театру ім. Т. Шевченка, бандуристи тощо.

В 10 годині ранку на хутір заїхав представник головного командування, командант танкової армії, генерал-полковник фон Кляйст. Почав офіційно частину свята. Перший промовляв керманія Маріупольської районної с.-г. управи граф фон Басевіч. Промовець говорив про велике значення в житті селянина власного поля, на якому він з радістю працює, забезпечуючи тим добробут своєї родини і свого народу. Промовець закінчив словами: Хай буде благословенна ниво. Хай прийде благословення на всіх свідомих свого обов'язку, енергійних, гордих та радісно-працюючих селян!

Після цієї промови староста колгоспу підніс представникові німецького воєнного командування генерал-полковникові фон Кляйстові хліб-сіль. По

старому українському звичаю — казав староста — підношу цей хліб і сіль вашому великому німецькому народові, який визволив нас від більшовицького ярма. Прийміть цей хліб-сіль, як знак нашої подяки.

Далі виступив із поясненням закону, про скасування колгоспів, керманія краю с.-г. управи фон Кеп. Він між іншим казав, що кожному працюючому селянинові належить власна земля. Спосіб громадського господарства — це перший крок до того, щоб зробити селянина справжнім господарем. Присадибна земля, що відтепер стає приватною власністю, вільна від оподаткування. На власне бажання селянина її площа може бути збільшена. Але при тому все треба пам'ятати про большевизм — цього жахливого ворога, який намагається знищити селянство.

Від чотирьох колгоспів, що доставали землю в одноосібне користування, говорив районний староста, посадики Маріуполь Н. Комровський.

Кінцеве слово мав генерал-полковник фон Кляйст, в якому сказав, що привертання власності на присадибну землю — це лише перший крок до того, щоб знищити в Україні закріпощення селянина та створити вільне селянство. За тими навілами прийде ще багато інших. Кожний, хто ще не одержав землі, може її добути, якщо виконає свій обов'язок і докаже, що він заслуговує на цю землю. Коли Господь Бог пообіцяв нам землю, казав ген. фон Кляйст — вони принесуть багатий урожай для нашого спільного добра. Окликами — хай живе Філер, хай живе перемога! — під гучні оліки «Слава» прививши закінчив свою промову ген. полк. фон Кляйст. Після цього оркестра відіграла німецький та український національний гимн.

По закінченні офіційної частини свята, для запрошених гостей влаштували бенкет, під час якого промовляло чимало промовців. Були тости за українсько-німецьку дружбу, за українську жінку та інші. В той самий час на майдані відбувалася забава, спів, танці. Повний перебіг свята сфільмували військові кіно-оператори.

Бен.

ПРИДОРОЖНІ СВАТИНИ В УКРАЇНІ

Український народ з давніх давен є дуже релігійний, що й виказує яскраво назовні. Ще в часи поганства прамешканці України розставляли на роздоріжжях коло доріг, домівок і своїх осель статуї різних богів, які мали охороняти їх від усього злого та опікуватись подорожними.

З часом прийняття християнства всі поганські божества стали зникати, усуватись з місця, а на їх місця встановлювались символи християнства — каміні, дерев'яні хрести та статуї ставлення подібних святих зазвичай проходило урочисто, при богослужінні і великому скупченню людей та прецесій. Ставлення хрестів чи статуток святих, відбувалось часами масово по всіх околицях, як засіб охорони перед пануючою чи наближаючою пошестю або якого іншого нещастя. Хрести найчастіше зустрічаються дерев'яні, високі, з повним комплектом знарядь якими розп'яли Христа: об'єзками, молотом, цвяхами, дощечкою з 30 срібними, що Іуда отримав за Христа, і т. п. На самому верху хреста, чи як в Україні звуть «фігури» обов'язково знаходиться бляшаний, чи з дерева вирізаний півень, помальований як і фігура на червоно та обернений на схід головою, це символ світла і життя.

На кожній фігурі рівнож можна зауважити безліч різних хвартушків, хусток, спідниць, рушників, тощо. Все це явля-

ється символами людських нещуд, хворіб окремих частин тіла та просьбою до Христа Спасителя про стілення. Так, наприклад, — хвартух найчастіше привіщують безплідні жінки, що благають Бога дітей, сподіваються родин, хворі на жіночі хвороби, тощо.

З часом насильного катоїчення, чи унійної акції в Україні впроваджувались каміні статуї різних католицьких святих, Ісуса Христа та Матері Божої, а часами й цілі каплиці. Часто посеред них можна бачити твори чисто місцевого, оригінального, народного мистецтва, навіть дуже наївні і цікаві роботи.

З часом безбожницько-большевицького терору в Україні поруч з іншими святинами нищили безумовно і ці релігійно-народні українські пам'ятки. Не краща доля спіткала їх і при небіжці Польщі, коли фанатики й польські націоналісти провадили так зване навіщення і ревіндикацію, рівнож зносили все, що було українським та православним, замінюючи своїми, чисто католицькими святинами.

Лише зі звільненням українських земель непереможною Німецькою Армією з-під московської влади та фанатиків поляків — українські народні пам'ятки зможуть й надалі безпечно існувати, знайти відповідну опіку й консервацію та належне культурне ставлення до них.

Мр. Ю. Шумовський.

Микола Куліш „Мина Мазайло“

Українське Видавництво Львів 91 ст. 10 карб.

Ця комедія М. Куліша видана нещодавно в Празі, а тепер перевидана у Львові безперечно може служити симптоматичним показником безбездічного явища. Всі знають, що Куліша заслали московська советська влада. Але чи цього досить для того, щоб популяризувати його твори? Саме видана друком комедія, яка ще й могла за часів московської окупації уважатися за позитивне явище, яко спроба за ціну звеличування партії комуністичної й глузування над українським рухом, тим, з яким боролась червоні в роках 1917 — 21, пропагувати звикання української мови — то в наших умовах це більш ніж дорога ціна!

До тогож слід зазначити, що п'єса була написана в добу українізаційної советської політики — отже тоді це була урядова лінія і жодної відваги для написання такої п'єси не було треба! Аджеж справжніми оборонцями української мови,

справжніми «українцями» є тільки згідно з п'єсою — комсомольці, авангард комуністичної партії та сама партія.

В особі «дядька Тараса» глузують власне з українців — не комуністів, робить автор з них найважливіших прищеплених дурнів, яким головне ходити про назви (як би звали комісара — головним отаманом), який не до речі пхає історію і викликає тим сміх («не сучасний»), який сперечається, якою мовою говорив Тарас Бульба і який є остаточно... спільником білих москвінів (тюті Моті).

Певно редакція почувала, що щось не в порядку, що ця книжка — це є агітація за комунізм і тому, щоб хоч трохи ослабити враження — дописала кілька слів закінчення. Книжка всеж безумовно лишається шкідливою. Коли піти тим шляхом то й Грешнера доведеться «реабілітувати».

І. М.

Українське життя

РОЗГРАНИЧЕННЯ МІЖ КОМІСАРІАТОМ УКРАЇНИ ТА РУМУНІЄЮ

На підставі розпорядку Державного Комісаріату України з дня 11.12.1941 р. розграначення між Румунією починається від Миколаєва над Чорним морем, проходить річкою Бугом через Вознесенськ, Константиновку, Гаворон, Губник, Бар аж до Могилів, що над Дністром.

ПЕРЕСУВНІ ТЕАТРИ В УКРАЇНІ

Любов до театру дуже сильна серед українського народу. Особливо подобається селянам народні п'єси з танцями і співами. Дуже популярні є п'єси, що відображають життя, боротьбу, звичай та побут з часів козачства. Після звільнення України німецькою армією, український народний театр також повністю відновлюється, і німецькі та українські власті скрізь підтримують його та допомагають йому. Однак інтере до театру й вимоги до нього перевищують сили й можливості, які вже має в своєму розпорядженні український народ. Шкоди, що їх большевизм і почасті війна заподіяли цій частині країни, не можна усеунити так швидко. Тому то деякі театральні товариства у великих містах, як напр. недавно в Дніпропетровську, організували пересувні театри і відправили їх у турне до навколишніх сіл. Ці пересувні театри, як мають відповідний репертуар користуються великою любов'ю також і серед німецьких воєнків які часто відвідують ці театри і не вважаючи на чужі їм мому, уважно дивляться на п'єси

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ У СТОЛІТТЯ НАРОДНИ МІКОЛИ ЛИСЕНКА

Великі роковини — століття народи Миколи Лисенка стянудли до залі Великого Театру у Львові (24 м. м.) маси українського громадянства на святочну академію, що її вшанував Український Центральний Комітет, на виконавців програму записав артистів з-поміж найкращих музичних сил у Львові.

Академія розпочалась увертюрою з опери Лисенка «Різдвяна ніч» у виконанні симфонічної оркестри львівського оперного театру під орудою Льва Туркевича.

З цікавістю та увагою слухали промови д-ра Василя Вицького про світляну постать великого музики та великого громадянина. В дальшій програмі взяли участь мішаний хор під управою Євгена Козака, мужеський хор «Сурма» під орудою п. Плешкевича, сольстиви Марії Сабат-Свірської та Дометія Похи. Зразки форте-

п'янової творчості Лисенка подав відомий піаніст Роман Савицький.

Інфозантно випала остання точка програми, могутня кантата «Радуйся ниво неополитая» у виконанні вищезгаданих хорів та хору львівського оперного театру в супроводі симфонічної оркестри під орудою Льва Туркевича. Сольовий спів виконали артисти Львівської опери: Гавришук, Туркевич-Мартиненко, Поляків та Романовський.

ЗАКЛИК ЄПІСКОПА ДАМАСКІНА

У Кам'янець-Подільському часописі «Подільнин» Владика Дамаскін, єпископ Подільський і Вінницький, помістив дуже гарну статтю «Про поминки на цвинтарях», в якій з'ясовуючи значення поминок, закликає православних вірних на Поділлі прибирати цвинтари та пом'янути своїх рідних і безрідних людей. Разом з тим Владика закликає встановити поминки по українських Героях, відшукати їх могили розрити большевиками та ставити на тих пам'ятники з написом: «Невідомому українському воїнові».

У ПОЛІТЕХНІЧНОМУ ІНСТИТУТІ ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

У Політехнічному інституті провадяться заняття, які пристосовані до заочного методу навчання. Представники кафедр інституту мають складені на семестр розклад консультації студентів. Підчас консультації студенти одержують відповідні вказівки з усіх питань, які у них виникають у процесі роботи.

Проводяться також роботи по дипломовому проектуванні. Порядок захисту дипломових проектів обговорюється.

В РОКОВИНІ СМЕРТІ НЕСТОРА НИЖАНКІВСЬКОГО

В неділю 19.4 ц. р. вполудне, в другі роковини смерті композитора д-ра Нестора Нижанківського відбулося, в архітектуральному храмі св. Юра у Львові, заупокійне Богослуження, на яке запросила громадянство окремих кілясидрами Спілка львівських музик, Львівський Оперний театр та Інститут Народної Творчості.

Панахиду відправив о. пратат Куницький та о. кан. Горчинський, співав мішаний хор під дир. проф. Орленка-Прокопівча. На поминальне Богослуження прибули дуже численно представники українського музично-театрального, науково-літературного та мистецького світу, а також приятелі й товариші передчасно помершого композитора.

М. ПРИХОДЬКО.

Спогади політв'язня

Жидівський письменник Л. Фейхтвангер, під час своєї урочистої подорожі по Советському Союзу був... «приємно вражений в'язницями без ґрат», в яких ніби перебували в'язні Советів. Такі в'язниці показували не тільки Фейхтвангеру, а й іншим туристам за кордоном, що подорожували по Советському Союзу, обов'язково в супроводі видимих і невидимих співробітників НКВД. Справжньою не виставкою, в'язницю відчув на своїх кістках той, хто побував у ній, зокрема в 1937 — 1938 рр.

До в'язничної камери мене разом із чотирма іншими, запанували перед світанком, запанували камери, в якій на 30 кв. метрів було вже 106 чоловік. Ліжка, що були ще в камерах (до того часу, поки на них не повісилися кілька чоловік), поклали у вигляді триповерхової споруди. На кожному одиначному ліжку розміщувалося по 4 чоловіки — двома «валетами». Займати привілейовану чверть ліжка мав право тільки той, у кого був найбільший «стаж» по камері (стаж цей досягав у деякого до 20 місяців тоді, коли за законом сидіство повинне було кінчатися за 2 місяці). Решта лежала, але обов'язково тільки боком, на цементовій підлозі, під ліжками, без матраців, тремлячи від нестерпного холоду. Же-

ден фантазер шопенгауєрівського спрямовання не міг на волю уявити, що є така «можливість» використовувати площу. Недарма в камері провадили щодня кількогадинні наради професори, інженери, лікарі та інші політв'язні, вирішуючи питання про те, як розмістити нових людей, як раціональніше розставити на ніч ліжка.

У відповідь на прохання не пакувати більше людей до камери «штурпаки» (так звали в'язні тюремну адміністрацію) відповідали найбрутальнішою лайкою і ще більшим ущільненням камерної площі.

Люди від спання на холодній підлозі застудувалися, хворіли. Їм давали можливість умирати там же, в камері, а у відповідь на кашель, що багатьом розривав груди, щораз чулося несамолюбне стукання ключами у «волчок» та різні загрози про позбавлення «лавочки», прогулянки тощо. Інколи заходили в супроводі наглядача так звані «медичка» — переважно жидівка, — яка видавала аспірин, або щось подібне від усіх хвороб. До лікарні брали людину тільки тоді, коли одного ногою вона була вже в домінові.

Ми чекали, коли потепліє, щоб позбутися хоч нічного холоду, та влітку стало ще гірше. У такій же камері на дев'ятому коридорі нас було 116 чоловік. Ми могли тільки си-

діти вдень і так само сидіти спати вночі. У камері під козирками, що закривали світло й пропускати зовсім мало повітря, була нестерпна задуха. Хліб, який ми одержували вранці, до 14 години весь вкривався білою цвілью. Тіла всіх в'язнів покрилися червоною сверблячою пітицею. Ми весь час вимочували хустками піт, що струмував по наших тілах і викручували хустки над мисками, спорядженими й знову наповнюючі їх своїм потом. На вищих поверхах води не було по кілька днів і ми мусили з запеченими смагом губами чекати до 1 — 2 години ночі, доки на 116 чоловік внесуть тривідерний посуд з водою.

Замість 15-хвилинної прогулянки, записаної в розпорядку в'язниці, ми мали лише 5 — 7 хвилинну по асфальтовому колу, в глибокому тюремному дворі. На прогулянку треба було ходити з закладеними за спину руками, не розглядаючись по сторонах, хоч нічого, крім годин стін з козирками ми бачити не могли. Два пішні молоді каштани, що росли на тюремному дворі, з наказу адміністрації були зрубані, бо хіба міг в'язень бачити щось, крім мурів і ґрат. Найменше порушення правил прогулянки викликало брутальну лайку наглядача і наше 5-хвилинне шаста припинялося.

При сонячному світлі страшно було глянути на людей, бо це були напівтрупи з восковою шкірою, натягнутою на кістки. Невже й я такий самий? — питався, дивлячись на інших.

З харчами було не краще: щодня видавали нам умовних 600 гр. чорного глибового хліба й 2 рази на день — ріденького кандюру.

Продуктові й речові передачі з дому були категорично заборонені аж до червня 1939 р. В тюрмі панувала найсуворіша ізоляція від зовнішнього світу. За спробу передати маленького листа додому, мені довелося відсидіти в мокром карцері 5 дів з повним раціоном — 300 гр. хліба на день. А всеж такі камери мали між собою зв'язок з допомогою перестукування й умовних ієрогліфів, писаних у найпотамніших кутках тюремного «центрального поштамту» — вбиральні.

Ми мали право тільки опержувати від родини щомісяця 50 крб., витратити їх не могли, бо т. зв. в'язнична «лавочка», яка за розпорядком повинна була торгувати 2 рази на м-ць, не була на коридорі місяць по два, а інколи й чотири, бо тюремні наглядачі, очевидно за відповідною інструкцією, навмисне шукали приводів лишити нас без «лавочки». У ній можна було купити: маленьку хлібину, 100 гр. маргарину, 100 гр. цукру й трохи курива.

Я перші дні не міг розуміти чому так нетерпляче чекають в'язні «лавочки» й тільки пізніше переконався, що це протидіювано безнастанним голодом виснаженого організму. Адже мені самому довелося бути голодним 16 місяців (доки дозволили всім передачі від ро-

дини). Тоді я по-справжньому зрозумів психологічний зміст Гамсунівського «голоду».

Безправ'я в'язнів у тюрмі було повне. Тюремного прокурора-жидюги Кагана ми не бачили в камері жодного разу з 20 місяців перебування у в'язниці.

Все не так було зроблено для того, щоб укрαι виснажити людину фізично й підготувати цим полегшення «слідчої роботи», а просто кажучи — катування підчас допиту, бо до цього й зводився весь т. зв. «слідчий процес».

На допит викликали майже завжди з 1—2 години ночі. Возили нас в окремих, ізолюваних одна від одної, кабінках «чорного ворона» (так звали мі тюремну карету), а інколи в таких же кабінках авто, що зовнішнім виглядом нічим не відрізнялися від звичайного пасажирського авто, лише в ньому були завіси на вікнах. На віть людина з уелівського фанатизму не могла подумати, що в цій машині йдуть з допиту люди, вкриті синяками, з пом'яними ребрами. З авто нас заводили до т. зв. «собачників» — вузьких фанерних комірків у підвальному приміщенні. Там ми чекали виклику.

Коли з «собачників» нас уводили поодинокі на «свадебного» будинку на Катеринівській вул. відразу з багатьох кімнат приголомшував жахливий концерт-добірної лайки «слідчих» та розпачливих криків катуваних в'язнів.

Найчастіше катували чотиригостями ніжками від дубових стільців, гумовими линками, очевидно виготовленими в масовому масштабі за замовленням всесоюзної катівні, й іншими символами советської слідчої «гуманності». Багатьох чоловіків і жінок били дубовою лійкою по найбільш уразливим місцях людського тіла; наильно розкривали рот і плювали в нього; запалювали в роті папір, змочений гасом; дозволяли ще при цьому таку гидоту, про яку не можна навіть написати.

Користувалася великою «славою» й Броварська катівня, під Києвом, у якій любили підмажувати ноги на примусі, загнати голки під нігті, затискувати пальці у дверях і напам'ювали дихальний апарат автомобільною помпою.

Коли мене везли в «чорному зороні» до в'язниці, після першого чотирогодобового допиту — «конверса», моє серце горіло нестерпною зневагою до мерзотників з НКВД, які в публічних місцях намагалися удавати з себе культурних людей, що охороняють законні справедливості. Біль у кожній частці тіла, спричинений катуванням на «допиті», заглушений був жагучим бажанням пережити все, щоб відплатитися за 20-річне знущання над людьми, за зломану, потоптану молодість, сім'ю, за 70-річного батька, закатованого на допитах.

(Закінчення буде).

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Bekanntmachung

Der Reichskommissar für die Ukraine hat die nachstehende Anordnung über die Preise für Schlachtgeflügel herausgegeben.
Auf Grund des Par. 2 der Verordnung über die Rechtsetzung in den besetzten Ostgebieten vom 21. Februar 1942 — VOBL. RM. Ost. S. II f. — ordne ich an:

Par. 1.

Die Erzeugerabgabe Preise für lebendes Schlachtgeflügel werden für die Abgabe an Geflügelsammelstellen wie folgt festgesetzt:
je Kg. Lebendgewicht

Junghühner und Hühner auf höchstens 3.50 Rbl.	
Gänse	2.80 "
Enten	3.50 "
Truthühner	3.50 "

Par. 2.

1) Die Geflügelsammelstellen geben lebendes Schlachtgeflügel zu folgenden Preisen an die Eier- und Geflügelkontore ab:
je Kg. Lebendgewicht

Junghühner und Hühner höchstens zu 4.90 Rbl.	
Gänse	4.00 "
Enten	4.90 "
Truthühner	4.90 "

2) Die Preise gelten ab Sammelstelle. Transportkosten und Transportrisiko gehen zu Lasten der Eier- und Geflügelkontore.

Par. 3.

1) Die Abgabepreise der Eier- und Geflügelkontore werden wie folgt festgesetzt:
a) lebendes Schlachtgeflügel:
je Kg. Lebendgewicht

Junghühner auf höchstens 9.60 Rbl.	
Hühner	9.40 "
Gänse	10.00 "
Enten	8.80 "
Truthühner	11.00 "

b) geschlachtetes gemästetes Geflügel in handelsüblicher Verpackung ab Mästerei (Geflügelkombinat) oder Versanstation:

I. Qual. II. Qual.

Junghühner auf höchstens 13.00 Rbl.	11.00 Rbl.
Suppenhühner	12.00 " 10.00 "
Gänse	14.00 " 12.00 "
Enten	13.00 " 11.00 "
Truthühner	16.00 " 13.00 "

2) Die Kosten der Verpackung sind im Preise des Abs. 1 einbegriffen.
3) Wird nichtgemästetes Geflügel geschachtet vom Eier- und Geflügelkontor abgegeben, so darf für das Schlachteten Rupfen und Ausnehmen ein Zuschlag von höchstens 1.00 Rubel je Kg. zu den Preisen des Abs. 1 Buchst. a berechnet werden.
4) Beim Verkauf von lebendem und geschlachtetem Geflügel durch Erzeuger auf Märkten dürfen die nach den Absätzen 1 und 3 zulässigen Preise nicht überschritten werden.

Par. 4.

Die Abgabepreise der Kleinverkaufsstellen werden für

Junghühner auf höchstens 15.00 Rbl.	13.00 Rbl.
Suppenhühner	14.00 " 12.00 "
Gänse	16.00 " 13.00 "
Enten	15.00 " 13.00 "
Truthühner	18.00 " 14.00 "

Par. 5.

1) Tiere der 1. Qualität müssen fleischig sein, d. h. einen gleichmäßigen Ansatz von Fleisch und Fett auf Brust und Rücken aufweisen. Die Knochen dürfen nicht übermäßig hervortreten. Die Tiere müssen trocken gerupft werden. Die Körperhaut muss weiß bis gelblich und weich sein und natürlichen Glanz haben; sie darf keine Rupfrisse, blutunterlaufene Stellen oder Rissflecke aufweisen und muss frei von schlechtem Geruch, Federn und Stoppelflocken sein; sie darf nicht verfärbt, abgeflammt (gesengt) oder gewaschen sein. Krankhaft verändertes Geflügel sowie nicht gemästete in Kleinverkaufsstellen abgegebene Tiere und Tiere mit gefülltem Kropf gehören zur 2. Qualität.

2) Junghühner dürfen nur bis 31. Juli im Handel sein.

Par. 6.

Zu widerhandlungen gegen diese Anordnung werden nach den geltenden Vorschriften bestraft.

Par. 7.

Die Anordnung tritt am 15. April 1942 in Kraft.
Rowno, den 28. März 1942.

Оголошення

Райхскомісар для України видав слідуюче зарядження про ціни на домашнє птаство призначене на убий:

На підставі § 2 розпорядження про правне унормування в зайнятих східних областях з 21 лютого 1942 року міністерство — Схід стор. 11 заряджую:

§ 1.

Продажні ціни продуцентів на живе птаство призначене на убий для продажу в бази слідуючі:

Курчата і кури найбільше по 3.50 крб.	
Гуси	2.80 "
Качки	3.50 "
Індики	3.50 "

§ 2.

1) Бази птаства продають живе птаство на убий в конторі яець і птаство по слідуючих цінах:

Курчата і кури найбільше по 4.90 крб.	
Гуси	4.00 "
Качки	4.90 "
Індики	4.90 "

2) Обов'язують ціни базові.

Кошти транспорту і ризико транспорту поносять контори яець і птаства.

§ 3.

1) Ціни продажу для контор яець і птаства встановлюються такі:

a) живе птаство на убий:

Курчата найбільше по 9.60 крб.	
Кури	9.40 "
Гуси	10.00 "
Качки	8.80 "
Індики	11.00 "

b) Забите годіване птаство в звичайному одякуванні з комбінатів птаства, або з розсильного пункту

I якість II якість	
за 1 крб.	
Курчата найбільше по 13 крб.	11 крб.
Кури для бульйону	12 " 10 "
Гуси	14 " 11 "
Качки	12 " 11 "
Індики	18 " 13 "

2) Кошти упакування входять в ціну розділу 1.

3) Якщо контора яець і птаства продає негодіване забите птаство може бути зареховане до цін 1 розділу найбільше до 1 крб. за убий, скубання й патрання.

4) При продажу власниками живого і забитого птаства на базарах не вільно побільшувати ціни, які допущені в розділі 1а і 2.

§ 4.

В дрібному продажу встановлюються слідуючі ціни:

I якість II якість	
за 1 крб.	
Курчата найбільше до 15 крб.	13 крб.
Кури для бульйону	14 " 12 "
Гуси	16 " 13 "
Качки	15 " 13 "
Індики	18 " 14 "

§ 5.

1) Тварини 1-ої якості мусять бути м'ясисті, то значить мусять мати рівномірний поклад м'яса і жиру на грудях і на спині.

Кістки не повинні занадто виступати. Тварини мусять бути скубані на сухо. Шкіра їх тіла мусить бути біло-жовтава, м'яка і повинна мати природний блиск, вона не може мати задертих при скубанні місць, ані запеченої крові або роздертих місць, вона не може мати поганого запаху, тіла та опалки, вона не може бути ні пофарбована, ні смалена, ні мита.

Хворобою здеформоване птаство, тварини не годівані, які віддані до дрібного продажу і тварини з наповненим воєм належать до II якості.

2) Курчата можуть бути в продажу тільки до 31 червня.

§ 6.

Надуживання цих заряджень будуть каратися згідно з існуючими приписами.

§ 7.

Зарядження входить в силу з 15 квітня 1942 року.
Рівне, дня 28 березня 1942 року.

УВАГА!

Чирак Григорій з с. Тинного коло Рівного, Писаревич Василь з с. Тай-кур біля Здолбунова, Писарчук Микола з с. Омельяна б. Рівного та Хмель-Йосип з с. Урвеної біля Здолбунова — знаходяться в полоні в Румунії, всі живі й здорові. Працюють на сільсько-господарчих роботах.
Адреса: Румунія, с. Владень, по-віт Брашев.

ВАЖНЕ ДЛЯ ВСІХ КНИГАРЕНЬ!

На найбільший склад українських книжок видань галицьких, заграничних продаж гуртова база для книгарень

Книгарське Об'єднання "КНИГОТОРГ"

Львів, вул. Дистрикту 12 (Галичина).
Висадка книжок тільки за попереднім одержанням грошей.
Списки книжок висилаємо на бажання. 899 4-6

Окружна Просвіта в Рівному
15 ТРАВНЯ
розпочинає

КУРС ПРОВІДНИЦЬ ДИТЯЧИХ САДКІВ

Зголошення кандидаток приймаються в канцелярії Просвіти в години урядових (вул. Грінченка 69).

1036 2-2

ОКРУЖНА ПРОСВІТА в РІВНОМУ
пошукує працівників.

Освіта не нижче середньої.

Становища платні.

874 4-6.

КНИГАРНЯ

імені Головного Отамана СИМОНА ПЕТЛЮРИ в м. Ельчик, Житомирської Округи, провадить свою діяльність де можна набути

НАСОПИСИ, ЖУРНАЛИ в українській та німецькій мовах, а також ШКІЛЬНЕ й КАНЦЕЛЯРІЙНЕ ПРИЛАДДЯ.

Власник книгарні
ФІЛОНЕНКО-ГОНТАР
ЕРСТАФІ.

973 2-2

Просвітянські хори — Увага!

Окружна Просвіта в Рівному підготовляє на день 15 червня б. р.

„СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПІСНІ“

з нагоди 100-ліття народин М. Лисенка
Зголошення хорів до конкурсу вже прий-маються.

1035 2-2

ОГЛОШЕННЯ

Зголошуйте дітей від 4 до 7 літ до ДИТЯЧОГО САДКА при Просвіті в Рівному.

В ПИСИ приймаються від год. 8 до 16 в Окружній Просвіті вул. Грінченка 69 (коло костела).

945 4-4

ОГЛОШЕННЯ

Лісничі фахові сили української, польської та російської національності покликується негайно зголоситися на письмі чи особисто при Відділі Лісництва дерева та Мисливства Генерального Комісара для Волині і Поділля. Документи про освіту та про дотеперішню працю по можливості мати при собі.

Далі покликується всіх керівників (майстрів) сплаву, сплавишників лісу та їх помічників негайно зголоситися при відносному надлісничому, який заопікується далішим скеруванням до уряду сплаву в Пінську або до найближчого пункту сплаву.

Генеральний Комісар для Волині і Поділля.

Від лісу, дров і мисливства.

Уневажнюється

Горний Антін з с. Квасилів-Чеського, уневажнює карту перемолу видану Сільською Управою в Квасилів-Чеським.

1045 1-1

Рудаків Степан уневажнює карту перемолу видану Районою Управою в Рівному.

1046 1-1

Вишневський Олександр з Дутичівки, уневажнює карту перемолу видану Районою Управою в Млинові.

1047 1-1

Гурвіц Діна уневажнює посвідку видану Тучинською Управою.

1048 1-1

Гітерман Мойше уневажнює посвідку видану Тучинською Управою й карту Зголошень № 69 видану Урядом Праці в Рівному.

1049 1-1

Повстанський Федір з с. Гарастов уневажнює карту перемолу видану Районою Управою в Рівному.

1053 1-1

Марія Савотенко уневажнює посвідку видану Миською Управою в Рівному.

1054 1-1

Малюкова Надія уневажнює харчову карту видану Миською Управою в Рівному.

1055 1-1

Рицай Йосип уневажнює харчову карту на шість осіб, видану Миською Управою в Рівному.

1056 1-1

Брацький Станіслав уневажнює харчову карту видану Районою Управою в Рівному.

1057 1-1

Мишинський Владислав з Дубна, уневажнює тимчасову посвідку видану Миською Управою в Дубні.

1058 1-1

Розшукується

Хто знав би про долю Лещука Андрія, який був заарештований до школи Ф.З.О. в м. Корці, просить повідомити Лещука Гната, с. Дроздов, Тучинського району, Рівенської округи.

995 2-2

Карнюк Олександра з Дубна, мобілізований в Дубні до 133 арт. полку, був у полоні й вивезений до Замостя. Просить повідомити Карнюка Олексія, Дубно, Венецька 15.

981 2-4

Пошукуються Кушнірука Якова з Залізьки Мизочського району, Здобувської округи, який був арештований НКВД й сидів у Рівенській в'язниці, а перед війною в Дубні. Просить повідомити Кушнірук Лукію в Залізьці.

990 2-2

Хто знав би що про долю Віктора Куйбіди, народився 1918 р., Рівного, служив у м. Ахтирка, Сумської області, просить повідомити Степана Куйбіду ч. Рівне, вул. Шевченка ч. 4.

946 3-4

Піддубний Федір народився 1907 р., останній час був у м. Волчанську. Просить повідомити Піддубну Ніну, Кіровоградська обл., Петрівський район, с. Петрово.

Обертас Яків, народився 1914 р., та Гавела Григорій, народився 1914 р., які знаходилися в м. Києві. Просить повідомити Обертаса Марію, Кіровоградська обл., Петрівський район, с. Петрово, артиль Шевченка.

1052 1-1

Оверчук Іван, народився 1919 р., служив у м. Новоросійську. Просить повідомити Оверчука Костянтина, с. Тучин, Рівенської округи.

1059 1-1

Нагулко Феодосій, служив у м. Ельську. Просить повідомити Нагулко Марію, с. Здовбиця, Рівенської округи.

1060 1-1

Хто знав би про долю Шальова Кирила, народився 1924 р., був у школі Ф.З.У., просить повідомити Шальову Марію, Кіровоград-Ново-георґієвськ, с. Антонівка.

Розшукую своїх батьків Саніна Петра та Катерину Тимофіївну, народилися в 1874 р., жили в с. Ново-Маячка, Кахівського району, Миколаївської обл. Хто знав би про їх долю просить повідомити Зою Саніну, Кіровоградська обл., Витязівський район, с. Олександр-Рошківка.

Розшукую Плячиду Трохима, народився 1890 р., був арештований і засуджений, до початку війни сидів у в'язниці в м. Вінниці. Просить повідомити Єфросинію Плячиду, Кіровоградська обл., Хмельницький район, с. Гладоси.

Хто знав би про долю Бернцко-Ольги, народження 1912 р., працювала ветеринарним лікарем в с. Жаб'є, Станіславської обл., просить повідомити Наталку Калініченко, Кіровоград-Олександрівка — пошта.

1052 1-1

Хто знав би про долю Макара Вучинського з Пиратина, Вербівського району на Дубенщині, який служив у м. Чугуєві, Харківської області, просить повідомити Вучинську Варвару в Пиратині.

1050 1-1

Хто знав би що про долю Баранова Василя, 8 травня 1941 р. забраного до в'язниці м. Рівного. Останній час був у с. Сутиске, Тирнівського району, Вінницької обл., просить повідомити Баранову Валентину, В-во «Волинь».

1061 1-1

Дмитро Шоталів й Фаня Дехтярів, перед війною перебували в Дніпропетровську. Просить повідомити Володимира Демчука, с. Бугайків, Радивілівського району, Дубенської округи.

893 2-10

ОГЛОШЕННЯ

Німий мушкетер літ 45, середнього росту, темпорусий, в полотняній білій маринарці, штани з рудого плюшу, в чоботах і кепці, — віддалився дня 26 квітня з дому у невідомому напрямі без документів.
Хто знав би про нього, прощу повідомити Зінку Бондара, с. Лопавиш, Демидівського р-ну, або заподати що ж адресу місцевій поліції, де така особа перебуває.

Дві пішки пошукують дві відповідні кімнати в одному домі в м. Рівному. Зголошуватися до Адміністрації Видавництва «Волинь».

969 3-3

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ: За текстом серед звичайних оголошень ціла сторінка коштує 6.000 крб., пів сторінки 3.100 крб., чверть сторінки 1.600 крб., десята частина 800 крб., шістнадцята частина 400 крб. Менші оголошення містимо за оплатою 2 крб. за 1мм. на одну шпальту (стовпців). Сторінка має 6 шпальт (стовпців). Дрібні оголошення рахуємо по 4 крб. за одне слово. Товстий друк рахуємо подвійно. При замовленнях більше як 3 рази даємо 10% опусту. Від 10 разів — 15% опусту. На бажання присилаємо окремі оферти та кошториси. Належність за оголошення платна згори.

За зміст оголошень та за їх термінове вміщення Редакція не відповідає.

ПЕРЕДПЛАТА: Часопис «Волинь» виходить 2 рази в тиждень, на четвер і на неділю. Окреме число коштує 1 крб. Четвертьрічна передплата з поштовою пересилкою — 35 крб. Поштою висилаємо до тих місцевостей, де є поштовий уряд, і лише для тих передплатників, які передплатили часопис до кінця березня ц. р. Нових передплат з днем 1 квітня не приймаємо з огляду на те, що немає належного належного поштового зв'язку. Неправильно надіслану передплату передаємо на Допомоговий Комітет полонених в Рівному і з того приводу не будемо виходити в переписку. У випадку вищої сили, яка унеможливила видання часопису або його доручення передплатникам чи іншим замовцям; Видавництво не відповідає і виплати наперед грошей не звертає. Години праці в адміністрації від 8-13 і від 15-18 год. кожного дня. В неділі і свята дижур від 10-12 год.

ВИДАВЕЦЬ: Українське Видавництво «Волинь» сп. з обм. відп. в Рівному. Основоволожник і головний редактор СТЕПАН СКРИПНИК. Головний редактор приймає інтересантів кожного дня від 10-12. Редакція застерігає собі право виправляти рукописи. Невикористаний матеріал не повертається.

Друковано в Окружній Друкарні в Рівному.

РКМ КП 15 992/11
VIII д 2873/11